

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk -Północ w Gdańsku, Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant sekr. sąd Katarzyna Warzocha

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. D.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Ł. D. kwotę 4.000 zł (cztery tysiące złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 lipca 2014r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.197,48 zł (tysiąc sto dziewięćdziesiąt siedem złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 210/15

UZASADNIENIE

Ł. D. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 6.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od udzielonych pełnomocnictw.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 6 lutego 2014 r. w G. przy ul. (...) w samochód marki O. o nr rej. (...), kierowany przez powoda, uderzył sprawca wypadku K. B., kierujący samochodem marki F. o nr rej. (...). Sprawca zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową z tytułu odpowiedzialności cywilnej przez pozwanego ubezpieczyciela. Powód wskazał, iż w wyniku wypadku doznał urazu kręgosłupa szyjnego typu biczowego, od czasu wypadku odczuwa znaczny dyskomfort związany z dolegliwościami z kręgosłupem, zwłaszcza podczas wykonywania obowiązków zawodowych. Ponadto powód wskazał, iż miewa stany lękowe, w szczególności boi się jeździć samochodem. Powód wskazał, iż pozwany odmówił powodowi wypłaty świadczenia, gdyż uznał, że szkoda doznana przez powoda nie wymaga zadośćuczynienia.

W odpowiedzi na pozew pozwana (...) Spółka Akcyjna wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż kwestionuje zgłaszane przez powoda roszczenia z tytułu zadośćuczynienia, ponieważ powód nie udokumentował w toku likwidacji szkody zasadności swoich roszczeń, a uraz jakiego doznał wskutek wypadku miał charakter przemijający.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 6 lutego 2014 r. kierujący pojazdem F. o nr rej. (...) K. B., niedostosowując prędkości do warunków ruchu, uderzył w samochód powoda Ł. D., kierującego pojazdem marki O. o nr rej. (...). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń (polisa nr (...)).

/okoliczności bezsporne, nadto: zaświadczenie z (...)w G. - k. 10/

Powodowi po wypadku udzielono pierwszej pomocy oraz przeprowadzono badania w(...) w Szpitalu (...) w G.. U powoda stwierdzono spływanie fizjologicznej lordozy w odcinku kręgosłupa szyjnego C. W trakcie konsultacji ortopedycznej dn. 18 lutego 2014 r. powodowi zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego oraz doraźne stosowanie niestereidowych leków przeciwzapalnych.

/dowód: wynik badania diagnostycznego – k. 16, konsultacja ortopedy – k.17/

Powód w wyniku wypadku z dnia 6 lutego 2014 r. w zakresie narządów ruchu doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. W wyniku skręcenia doszło do zaburzeń funkcji nie trwających dłużej niż 6 miesięcy. Nie odnotowano ograniczeń ruchomości, uszkodzeń kostnych i więzadłowych. Powód po wypadku mógł odczuwać bóle mięśniowe kręgosłupa szyjnego, które zwykle utrzymują się przez okres 4-6 tygodni. Z powodu bólu odczuwanego w okolicach szyi powód przebywał na zwolnieniu lekarskim przez okres dwóch tygodni, zażywając w tym czasie leki przeciwbólowe. U powoda doszło do całkowitego wygojenia następstw skręcenia, nie rokuje się możliwości pojawienia się u powoda następstw wypadku w przyszłości.

/dowód: opinia biegłego ortopedy – k. 136 – 137, zeznania powoda – k. 68 – 70, zwolnienie lekarskie – k.19/

Wypadek z dnia 6 lutego 2014 r. wpłynął negatywnie na stan psychiczny powoda. Po wypadku dokuczał mu niepokój, lęk przed jazdą autem, zaburzenia snu, nawracające koszmary senne. U powoda występowały zaburzenie stresowe pourazowe (lękowe), które w okresie kilku tygodni uległy wyciszeniu, pomimo niepodjęcia leczenia psychiatrycznego. Powód nie wymagał opieki z uwagi na stan psychiczny. U powoda nie doszło do trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

/dowód: opinia biegłego psychiatry. – k. 117 – 119/

Pismem z dnia 13 czerwca 2014 r. (doręczonym 17.6.2014 r.) powód zgłosił szkodę, wzywając pozwaną do zapłaty 5.000,00 zł tytułem zaliczki z tytułu zadośćuczynienia.

/dowód: zgłoszenie szkody z dn. 13.6.2014 r. – k. 20-21/

Decyzją z dnia 30 lipca 2014 r. pozwana odmówiła powodowi przyznania świadczenia tytułem zadośćuczynienia.

/dowód: pismo z dn. 30.7.2014 r. – k. 22/

Pismem z dnia 30 lipca 2014 r. powód odwołał się od decyzji ubezpieczyciela. Pozwana podtrzymała swoją decyzję pismem z dnia 21 sierpnia 2014 r.

/dowód: odwołanie – k. 23-24, pismo – k. 25 – 26/

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów załączonych akt sprawy, w szczególności dokumentacji medycznej. Istotnym jest, iż strony nie kwestionowały ich prawdziwości i autentyczności, a także Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im waloru wiarygodności.

Za wiarygodne w części uznane zostały zeznania samego powoda tj. w takim zakresie w jakim znajdują one potwierdzenie w opiniach biegłych. Wskazać należy, iż przedstawione w relacji powoda następstwa i odczuwane obecnie dolegliwości związane z wypadkiem nie znajdują potwierdzenia w opinii biegłych. Z opinii biegłego chirurga wynika, iż zgłaszane obecnie przez powoda dolegliwości bólowe (naprężenie w okolicach szyi, ból po kilku godzinach pracy) nie znajdują przyczyny w stanie narządów ruchu w związku z wypadkiem.

Sąd oparł również swoje ustalenia na podstawie opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii R. P. oraz opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii I. Ś.. Zdaniem Sądu obie opinie zostały sporządzone w sposób rzetelny i rzeczowy, a ich wnioski są jasne i logiczne. Znamiennym jest, iż strony w toku postępowania nie kwestionowały przyjętej przez biegłych metodologii, jak również ich merytorycznej treści.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Strony nie kwestionowały faktu zajścia kolizji drogowej, ani faktu odniesienia obrażeń doznanych przez powoda w związku z tą kolizją. Bezspornym w sprawie był także fakt odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę z tytułu zawartej z nim umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej przez sprawcę wypadku. Spór pomiędzy stronami sprowadzał się więc do określenia, czy doznane przez powoda urazy stanowią podstawę do przyznania zadośćuczynienia powodowi i jeśli tak to w jakiej wysokości.

Podstawową kwestią, konieczną dla oceny zasadności żądania powoda w zakresie wysokości zadośćuczynienia, było ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd jakich doznał powód w wyniku wypadku, bowiem właśnie to kryterium decyduje o wysokości zadośćuczynienia jaka należna jest poszkodowanemu.

Zgodnie treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Natomiast zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność sprawcy szkody, a tym samym ubezpieczyciela kształtuje się na zasadzie winy, tj. na podstawie art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 415 k.c..

Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. sąd uprawniony jest do przyznania poszkodowanemu w sytuacji, w której doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (zadośćuczynienie). Mianowicie zgodnie z art. 444 § 1 i § 2 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty.

Krzywda podlegająca naprawieniu przez zasądzenie zadośćuczynienia to zarówno cierpienia fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne odczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała w postaci np. wyłączenia z normalnego życia itp.). Przyznanie zadośćuczynienia nie jest obligatoryjne, jednakże w przedmiotowej sprawie brak przesłanek uzasadniających odmowę jego przyznania.

Oдноśnie wysokości zadośćuczynienia, podstawową kwestią konieczną dla oceny zasadności żądania powoda w tym zakresie było ustalenie rozmiaru cierpień i krzywd jakich doznała w wyniku wypadku. Określenie podstaw dla przyznania zadośćuczynienia poszkodowanemu jedynie przez wskazanie, że winno stanowić ono „sumę odpowiednią” doprowadziło do wypracowania w judykaturze i przyjęcia powszechnie aprobowanych kryteriów pozwalających na określanie wysokości przyznawanego zadośćuczynienia. Wskazuje się wśród nich na rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj uszkodzenia ciała, czas trwania cierpień, ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, intensywność

ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, nieodwracalność następstw uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia (kalectwo, oszpecenie), stopień uszczerbku na zdrowiu, choćby okresową bezradność życiową, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich, rokowania na przyszłość, czy wreszcie ujemne skutki zdarzenia, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Zaakcentować przy tym należy, iż zadośćuczynienie winno mieć charakter kompleksowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadającego doznanej krzywdzie powinna być dla poszkodowanego odczuwalna na tyle, by przynieść mu równowagę emocjonalną naruszoną przez doznane cierpienia.

Analizując przywołany w poprzedzającej części niniejszego uzasadnienia stan faktyczny sprawy w kontekście wszystkich przedstawionych powyżej kryteriów, Sąd doszedł do przekonania, iż sumą, która zrekompensuje powodowi krzywdę doznaną przez niego na skutek wypadku z dnia 6 lutego 2014 r. jest kwota 4.000,00 zł. Sąd miał na uwadze, iż powód doznał skręcenia kręgosłupa szyjnego. Przez pewien okres po wypadku (około 4 – 6 tygodni) towarzyszyły mu dolegliwości bólowe okolicy szyjnej, a ból przez pierwsze dwa tygodnie wymusił na powodzie zażywanie leków przeciwbólowych i przebywanie na zwolnieniu lekarskim. Powód przez kilka tygodni po wypadku odczuwał lęk przed jazdą autem, miał koszmary senne, występowały u niego zaburzenia snu oraz zaburzenia stresowe pourazowe. Zakres doznanych cierpień, oraz rzeczywisty poziom ograniczeń nie uzasadnia jednak żądania przyznania powodowi zadośćuczynienia w kwocie przewyższającej 4.000 zł. Zgłoszone przez powoda żądanie w zakresie ponad kwotę 4.000 zł, należało uznać za żądanie wygórowane, nie znajdujące uzasadnienia w przedstawionych przez powoda okolicznościach. W świetle ujawnionych dowodów, nie ma bowiem wątpliwości, że powód nie odniósł trwałego ani nawet długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Najintensywniejsze dolegliwości spowodowane urazem trwały przez kilka tygodni po wypadku, później ulegały wygaszeniu. W chwili obecnej powód nie odczuwa już dolegliwości związanych z urazami doznanymi w wypadku, nie rokuje się też możliwości pojawienia się w przyszłości innych następstw wypadku. Na wysokość świadczenia miały wpływ wszelkie ujemne doznania związane z uszkodzeniami ciała doznanymi w wypadku, w tym ból mięśni kręgosłupa szyjnego, jak również niepokój, lęk przed jazdą autem, zaburzenia snu które powodowi towarzyszyły. Powód nie wymagał opieki osób trzecich, a dolegliwości bólowe nie były istotnie zaawansowane.

Należy zauważyć, że zadośćuczynienie, jak stanowi art. 445 § 1 k.c. należy się w "sumie odpowiedniej". Pojęcie to ma co prawda charakter niedookreślony, tym niemniej niewątpliwie suma odpowiednia to z jednej strony, taka która kompensuje doznaną krzywdę, czyli przedstawia odczuwalną wartość ekonomiczną, jednak z drugiej strony, nie może być wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy.

Dlatego, w związku z powyższymi ustaleniami, w ocenie Sądu odpowiednią sumą zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę, z uwagi na rzeczywisty rozmiar cierpień związany z leczeniem i następstwami urazu stanowi kwota 4.000 zł.

W pozostałym zakresie powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z dnia 16 lipca 2003r. Nr 124, poz. 1152). Powód domagał się zasądzenia odsetek od dnia następującego po dniu wydania przez pozwaną decyzji o przyznaniu zadośćuczynienia tj. od dnia 31 lipca 2014r. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie, w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jak wynika z akt powód zawiadomił ubezpieczyciela o szkodzie w dniu 17 czerwca 2014r., do pisma dołączając pełną dokumentację medyczną. Wobec czego w oparciu o art. 481 k.c. należało zasądzić odsetki zgodnie

z żądaniem pozwu od dnia 31 lipca 2014r., na skutek oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku wskazano jako datę od której zasądzone zostały odsetki 30 lipca 2014r.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł, jak w pkt I i II wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt. III wyroku na mocy art. 98 § 1 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Mając na uwadze, iż powód wygrał postępowanie w 67% w takiej części należał się mu zwrot poniesionych kosztów. Na koszty te składało się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika ustalone na kwotę 1.200 zł – stosownie do § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) – znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804) – oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa, wynosząca 17,00zł, a także opłata sądowa w wysokości 300 zł oraz wykorzystana na wypłatę wynagrodzeń biegłych powołanych w sprawie zaliczka w wysokości 869,70 zł, łącznie 2.386,70 zł a 67% tej kwoty to 1.599,09 zł. Na koszty poniesione przez pozwanego składało się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 zł oraz opłata skarbową w kwocie 17 zł, a 33% tych kosztów to kwota 401,61 zł. Po skompensowaniu należności stron Sąd ustalił, iż pozwana zobowiązana jest do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.197,48 zł.